

דף לב.

עין משפט א.ב.

אה"ע סימן ג פעיף ז

ז. מי שהיה מוחזק שאביו כהן ויצא עליו קול על הבן שהוא בן גרושה או בן חלוצה מורידין אותו מכהונה, בא אח"כ עד אחד ומעיד שהוא כהן היינו הבן מעלין, באו אח"כ שני עדים והעידו שהוא חלל מורידין מכהונה, בא אח"כ עד אחד והעיד שהוא כהן עד זה מצטרף עם העד הראשון ומעלין וידחה הקול^ז ויעמוד זה בחזקת אביו שהוא כהן.

עין משפט ג.

ח"מ סימן ל פעיף ו

ז. בדיני^ח ממון מועילה העדות אפי' שלא ראו שני העדים המעשה כאחד, כגון אחד אמר בפני הלוהו או הודה לו ביום פלוני, והשני אומר בפני הודה או הלוהו ביום אחר, ^ט הרי הם מצטרפין. ^י וה"ה אם אחד מעיד על הודאה, והשני על ההלואה אחרי הזמן שהעיד הראשון על ההודאה הרי הם מצטרפין.

עין משפט ד.

ח"מ סימן ל פעיף ט

ט. בדיני ממונות א"צ שהעדים ^כ יעידו כאחד, אלא יבא אחד בפני בי"ד ושומעין דבריו היום, וכשיבא השני לאחר זמן שומעין אותו

ז. דשני עדים כמאה ודוחים השני עדים שמסייעם הקול והעמד אותו על חזקת אביו שהוא כהן מגמ' דף כ"ו.

ח. ברייתא בסנהדרין ל' ע"א, כרבי יהושע בן קרחה, דהלכה כמותו שם בע"ב. וה"ה בדיני עדות דבר איסור דמצטרפין, כ"כ הרמ"א בשם המרדכי פ"ב דיבמות, ועיין באבה"ז סימן י"א ובסימן קמ"ג סעיף י', ולענין עדי קידושין עיין באבה"ז סימן מ"ב סעיף ב', ובש"ך ס"ק י"ב.

ט. והוא שתבע שני הסכומים, כמבואר בסעיף אחרי זה.

י. וכ"ש אם אחד מעיד שראה מחלון זה, והשני מעיד שראה מחלון אחר, ולא ראו זה את זה, כ"כ הסמ"ע ס"ק כ'. ממכות דף ו'. ומש"כ דאפי' הודה בזמן קודם, והשני העיד על ההלואה בזמן מאוחר, מצטרפין, ולא אומרים שמוכחשין הם דיש לומר הודה לו על מה שהבטיחו להלותו אח"כ.

כ. כרבי נתן דמודה ליה ריב"ק, בסנהדרין ל' ע"א.

ומצטרפין ומוציאין ממון.

אה"ע סימן ג סעיף ז

עיין לעיל עין משפט א

דף לב:

עין משפט א.

ח"מ סימן קמו סעיף כה

כה לא. הביא המערער עדים שזו השדה שלו והמחזיק אומר ממך לקחתיה והרי שטר בידי והוציא השטר מקויים^ל, וטוען המערער שהוא מזוייף והודה לו המחזיק ואמר כן הוא, אבל היה לי שטר כשר ואבד ולקחתי זה שבידי כדי לאיים עליו שיודה שמכר לי באמת, הרי הואיל ואם רצה יכול לעמוד בשטרו שהרי מקויים הוא הרי זה נאמן^מ, ואין מוציאין השדה מתחת ידו^נ וישבע היסת.

* החזיק שני חזקה, והמערער הביא ראיה שנתבטל המקח^ו אפ"ה הוי חזקה דשמא אח"כ חזר וקנאה ממנו, ועוד דכתיבה כזו שנתבטל המקח^ע אינה מבטלת המקח עד שיחזור ויקחו ממנו בקנין גמור.

עין משפט ב.

ח"מ סימן פג סעיף ד

ד ג. הוציא עליו שטר מקויים, ואמר הלוה מזוייף, או אמנה, ואמר

ל. כ"כ הרמב"ם, וה"ה אינו מקויים אם יכול לקיימו ואפי' לא החזיק ג' שנים. סמ"ע ס"ק ס"ז.

מ. רמב"ם פט"ו מטוען הלכה ט' מגמ' ל"ב ע"א וע"ב ההוא דא"ל לחבריה וכו' אמר רבה מה לי לשקר אי בעי א"ל שטרא מעליא ופסקו הלכה כרבה בדין קרקע דהיכא דקיימא תיקום ופירוש הרמב"ם בשטר מקויים, והטור כתב דלאו דוקא מקויים אלא ה"ה אם יכול לקיימו עוד. ועיין בש"ך ס"ק כ"ז.

וכאן אפי' בלא החזיק בה ג' שנים. סמ"ע ס"ק ס"ז שהרי יש לו שטר בידו.

נ. כתב הש"ך בס"ק כ"ז דאם הדיין החזיק למערער בקרקע, או הוא בעצמו החזיק בה, אפי' השטר מקויים ביד המחזיק אין מוצאין מיד המערער. ועיין בסי' פ"ג סעיף ד' דאין הולכין אחר השטר בכה"ג, והטעם דלעולם אין מוצאין מיד המוחזק וכאן המערער הוא המוחזק.

ס. שם איירי בכתב בפנקס העיר, שנתבטל המקח. וע"כ לא הוי קנין בכתב זה משום סיטומתא, וכך היא בתשובת הרשב"א ח"ג סי' קע"א, הביאו הב"י במחודשים והסמ"ע בס"ק ס"ח.

ע. ר"ל מה שנכתב כן בפנקס העיר כהנ"ל באו' ע"ג.

המלוה כן הדבר אבל שטר כשר היה לי ואבד, נשבע הלוה פ היסת ונפטר ז.

עין משפט ג.ד. חו"מ סימן נו סעיף ב.

ב. שטר שלוה בו ופרעו, ק אינו חוזר ולוה בו, ואפי' בו ביום שנכתב. ואם אמר הלוה פרעתי ר והשיב המלוה כן הוא, אבל החזרתים לך, הרי המלוה מודה שנמחל שעבודו, ואינו גובה בו. אבל אם אמר החזרתים לך שתחליפם לי כי ש לא היו מעות טובים, הרי השטר קיים.

פ. בתרא ל"ב ע"ב מעובדא דאתא לקמיה דרבה ורב יוסף, והלכתא כרב יוסף. ואירי בשטר מקויים כך פירשו הרמב"ם בפ"ד ממלוה הלכה ו', וה"ה כתב שכן נראה דעת הגאונים. ומה שלא נאמן במיגו שלא היה מודה שזה כדבריו של הלוה והיה אומר שטר כשר הוא, כתבו התוס' שם בד"ה אמאי בשם ריב"ם דזה מיגו להוציא ולא אמרינן, ובשם ר"י כתבו טעם אחר.

צ. כתב הסמ"ע בס"ק י' דאפי' להיש חולקין דאומרים מיגו להוציא בסי' פ"ב סעיף י"ב, מודים כאן שאין המלוה נאמן לומר שטר אחר היה לי ואבד במיגו דאי בעי היה שותק ותובעו בשטר המקויים, והטעם כיון שמודה המלוה דתחילת ביאתו לביה"ד בא לתובעו בשטר פסול, ולא אמרינן מיגו אלא להוכיח מכך שתחילת טענתו אמת. וכ"כ התוס' בבתרא ל"ב.

וכתב הש"ך בס"ק ט' ולענין הלכה אין בידו להכריע ובכל אופן הוי ספיקא דדינא, ונפ"מ אם תפס המלוה אין מוצאין מידו כדין כל ספיקא דדינא, והוסיף אפי' השטר אינו מקויים, כשיקיימו אח"כ יהיה נאמן על מה שטען כבר שהיה נאמן במיגו כיון שעכשיו הוא מוחזק. וכתב הרמב"ם בפירוש המשנה בסוף שביעית, אם טען הלוה שהשטר הוא אמנה, והמלוה אומר שאינו אמנה אלא מוקדם, נשבע הלוה היסת ונפטר. ולא נאמן המלוה במיגו, דלא אמרינן מיגו להוציא, והביאו הב"י בסי' פ"ב.

ק. ממציא י"ז ע"א, וכמו שנתבאר בסי' מ"ח. ואם קנו מידו מחדש, או מסרו לפני עדי מסירה מחדש מהני, כ"כ הסמ"ע ס"ק ו'.

ר. מעובדא דרבא בקמא ל"ב ע"ב.

ש. אפי' יוצאים בשעת הדחק, שיכול לומר לו, אילו הייתי מכיר בהם לא הייתי מקבלם כלל ממך, מתשובת הרא"ש כלל ס"ד סי' ד'.